

RECENSION

Originaltitel **Fyra år till**
Regi **Tova Magnusson**
Producent **Martin Persson**
Manus **Wilhelm Behrman**
Foto **Trolle Davidson, Victor Davidson**
Roller **Björn Kjellman, Eric Ericson, Tova Magnusson, André Wickström, Sten Ljunggren, Inger Hayman, Iwar Wiklander, Jacob Nordenson m fl.**
Sverige 2010
Längd **1 tim 30 min**
Censur **Barntillåten**
Distributör **AB Svensk Filmindustri**

Björn Kjellman i *Fyra år till*

Fyra år till

Svenska politiska komedier står inte direkt som spön i backen. Och här utgör den inrikespolitiska miljön — i fyra nyanser av beige — snarare en fond åt en romantisk gayhistoria över blockgränserna än en spelplats för vass satir. Manusförfattaren Wilhelm Behrman har visserligen mer schvung i dialogen än vi är bortskämda med och man skönjer inspiration från brittiska *In The Loop* eller *Vita huset*. Han låter folkpartiledaren David Holst (Björn Kjellman), gå korridorerna fram så där i trupp med pressekreterare tillika hustru (Tova Magnusson som också är filmens regissör) på ena sidan och sin talskrivare på den andra. Allt medan replikerna far som pingpongbollar dem emellan. Jag hade gärna sett projektiler.

Holst är på väg att kamma hem statsministerposten när Kristdemokraterna sumpar fyraprocentgränsen och motståndarna ges fyra år till. Förlusten blir dock lättare att bära när han stöter på ärkekonkurrenten, socialdemokraternas påläggskalv Martin Kovac, vid riksdagshusets hiss. Utan att inse det själv blir han tokkär och gör något så tossig som att gå på miljöpartiets ost & vin-kväll bara för att kunna stöta ihop med honom igen. Till tonerna av Ratata, bådas favoritnostalgiband, tar en väldigt söt romans sin början.

Och till sin förvåning är det baptistsonen Holst själv som är mest överraskad över att han kommit ut ur garderoben. Varken hustrun, tillika hans pressekreterare, högra hand och dadda, eller hans djupt religiösa mor tar illa upp. Herre gud, han har ju i alla fall inte gått och blivit såsse. För att få fason på sin självbild slänger sig den medelålders David in i nätdejtingdjungeln när affären tillfälligt går i stå.

Kanske är det för att ens förväntningar på svenska komedier är något lågt ställda som man ändå tycker att det här är riktigt intelligent och snyggt gjort. Bra tajming, habil skådespeleri och avslappnat snyggt foto av bröderna Davidson. Och vad Mauro Scoccos sköna

soundtrack gör för stämningen kan nog inte underskattas.

Humorn, det kryddade kanslisnacket är rätt avväpnande, men det är åt helt betydelselösa repliker som: "Jaha, menar du hon i kulturutskottet som ser ut som Lars Adaktusson", som jag fnissar. Eller: "Man måste vara leprasjuk för att inte få ragg på centerns salsafest."

Roligt, men väldigt internt svenskt blir det när Holst hustru får ett raseriutbrott. Inte för att han varit otrogen, som han befarar, utan för att han skulle ha sålt ut grundbulten i infrastrukturen, Norrbotniabanan. För det är svårt att se den här filmen på export. Vem i övriga världen skulle få lätt absurda associationer av löntagarfonder, hearing med folkpartiet i stockholms län, eller friskolornas riksförbund och värnskatt?

Fyra år till känns trots allt lite så där socialstyrelselagom som det måste bli om man ska göra en politisk komedi med queerperspektiv för en något så när bred publik. Även om man säger att man ska skära pungen av någon blir det inte särskilt utmanande.

Louise Lagerström